

[Glensgård]

rer stort set til, hvad statsindkomstskatten giver.

Det vil sige, at den moms, som vi plager borgerne med, den statsindkomstsskat, vi plager borgerne med, svarer hver for sig til rente- og afdragsbyrden på de sidste 5-6 års overforbrug.

Vender vi os så et øjeblik til problemerne over for udlandet, må vi se i øjnene, at vi ved udgangen af dette år ligger på en udlandsgæld i størrelsesordenen 130-135 mia kr., altså noget, der ligner omkring 26.000-27.000 kr. pr. indbygger. Vi skal ud at producere varer for at kunne betale denne udlandsgæld tilbage. Det værste ved den udlandsgæld er, at den også skal forrentes. Derfor må vi se i øjnene, at skal vi komme ud af den ulykkelige cirkel, vi er kommet ind i, skal der lægges en helt, helt anden økonomisk politik frem.

I 1973 - jeg vil i øvrigt godt sige, at det var det år, hvor fremskridtspartiet kom ind i folketinget, men det har i øvrigt ikke noget med den senere udvikling at gøre - havde vi et overskud på statsfinanserne. Vi havde indtægter på 106 pct. af udgifterne, det vil sige, at vi havde et overskud på omkring et par milliarder kroner. Det var på det tidspunkt, hvor vi sagde: vi skal selv - vi, der nu er i arbejde - spare op til vores pension. Det var på det tidspunkt, hvor man sagde: det skal ikke være vores børn, der skal betale vores pension, det skal vi selv ved hjælp af den arbejdsindsats, vi gør; derfor lægger vi nogle penge hen i en fond, som vi så senere kan trække ud til pensionsformål.

Så gik det stærkt. I 1977 fik vi et underskud på 12-13 mia kr. I 1981 lagde regeringen op til, at vi skulle have et underskud på 52 mia kr. Vi får et underskud i størrelsesordenen 64-65 mia kr. Og nu kommer så regeringen og siger, at vi i 1982 skal have et underskud omkring 78 mia kr. Man har så senere reguleret det, efter at man har fundet ud af, at det med den sociale pensionsfond skal ændres. Men vi ved jo udmærket godt, at regeringen har denne kraftige undervurderingspolitik, når det gælder underskuddet, og overvurderingspolitik, når det gælder indtægterne. Derfor må vi sige, at et underskud på statsfinanserne på omkring 90 mia kr. i 1982 vil blive det faktiske resultat.

Jeg ved udmærket godt, at finansministeren vil stille sig op og sige, at det passer jo

slet ikke, så stort bliver underskuddet ikke. Det sagde finansministeren også sidst, vi diskuterede finansloven. Det sagde han også forrige gang og forrige gang igen. Når den historiske udvikling fortæller os, at regeringen altså underbudgetterer med 10-20 pct., så er det vel ikke overdrevet at sige, at det gør regeringen også i det finanslovsforslag, vi skal debattere i dag.

Det, vi skal frem til, er altså, at vi skal have bragt balance på de offentlige udgifter. Derfor siger vi til regeringen, at med et underskud på omkring 90 mia kr. pålægger vi jo den enkelte skatteyder i Danmark i dag en reel manglende indbetaling til staten på omkring 18.000 kr. Hvis der skulle være balance i statens udgifter og det skulle ske ved, at borgerne skulle betale penge ind til staten, skulle hver enkelt dansker af med 18.000 kr. mere i skat. Normalfamilien, som er på far og mor og et par børn, vil altså skylde staten 72.000 kr. for 1982.

Nu er problemet bare det, at det er de færreste, der har 72.000 kr. stående på bankbogen og derfor kan aflevere dem af allerede beskattede penge. De fleste skal ud og tjene pengene først, og for at tjene 72.000 kr. i den sidste ende af ens indkomst, må man jo erkende, at man skal tjene et par hundrede tusinde kroner mere. Selv om regeringen nu mener, at vi bare fortsat - forstår jeg efter den seneste udvikling i den socialdemokratiske gruppe - kan suge penge ud af de offentlige kasser, så er det vel ikke regeringens mening, at hver familie kan suge 200.000 kr. ud af de offentlige kasser. Og selv om det var regeringens mening, kan jeg godt sige til regeringen, at så bliver det jo bare en endnu større ulykke, for så bliver underskuddet endnu større.

Vi må erkende, at det ikke kan lade sig gøre, at hver familie i Danmark i gennemsnit skal ud og tjene 200.000 kr. mere for at bringe balance i de offentlige udgifter. Vi må altså prøve en anden vej. Når det ikke går med at trække flere penge ud af borgerne, må vi prøve den anden vej og bringe balance i budgettet ved at skære i de offentlige udgifter.

Med det underskud, som vi får på de 90 mia kr., er det jo fuldstændig rigtigt, som hr. Palle Simonsen siger, at vi skal ud og sælge statsobligationer i størrelsesordenen 75-80 mia kr. minimum. Når man tager i betragt-